

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul patruzeci și trei

Jeff Pippenger

2026-02-09

Numărul patruzeci și trei

Numărul „81” este un simbol al celor optzeci de preoți omenеști, împreună cu Marele Preot Divin; la acest număr găsim Visul lui Miller în cartea Scrieri timpurii. În Apocalipsa „81” aflăm că, atunci când este înlăturat chiar ultimul sigiliu, este tăcere în cer pentru o jumătate de ceas. Habacuc 2:20 spune că tot pământul să păstreze tăcere când Domnul este în templul Său cel sfânt.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam pentru o jumătate de ceas.
Apocalipsa 8:1.

Înlăturarea celei de-a șaptea peceți are loc în cele treizeci de zile, căci aceasta este pecetea cea din urmă. La 31 decembrie 2023, oasele lui Ezechiel au început procesul învierii. Hristos a început apoi să dea învățătură vreme de patruzeci de zile. Acea dată a marcat sfârșitul celor 1.260 de zile de la dezamăgirea din 18 iulie 2020, iar Ioan ne informează în Apocalipsa, capitolul unsprezece, că trebuie să măsurăm templul, dar să lăsăm afară curtea. Curtea se încheie odată cu sfârșitul împrăștierii, căci Ioan ne informează că 1.260 de zile sunt date Neamurilor, care sunt curtea. La măsurare, acea istorie trebuie lăsată deoparte.

Când Miller se trezește și îl vede pe omul cu peria de murdărie, camera este goală; iar când își înalță glasul, Miller se află încă în pustie. Din istoria învierii și până imediat înainte de legea duminicală, Hristos ridică templul celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum a făcut-o în cei patruzeci și șase de ani, din 1798 până la 1844.

Când El începe să predea, El își desfășoară lucrarea în templul Său, mai ales pe parcursul celor treizeci de zile. Atunci îngerii păstrează tăcerea timp de treizeci de minute, în vreme ce El îi învață pe preoții Săi, cei trei sute de predicatori milleriți, sau pe oastea Sa, cei trei sute ai lui Ghedeon, ori în vreme ce publică cele trei sute de diagrame din 1843; și El face toate acestea pe parcursul celor treizeci de zile de la sfârșitul Azimilor până la solia trâmbițelor. El mătură podeaua camerei lui Miller, dar este podeaua Sa, astfel încât camera lui Miller este templul Său. El încheie lucrarea ștergerii fie a păcatelor, fie a numelor celor care au fost chemați ca candidați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii.

Mesajul trâmbiței care vine cu cinci zile înainte de înălțare și cu zece zile înainte de judecată este piatra de încercare. Ceea ce are loc în cele treizeci de minute în care este tăcere în cer, sau în cele treizeci de zile în care Hristos îi învață pe preoți, a produs deja două clase când pecetea este aplicată în timpul celor trei etape ale trâmbiței, înălțării și judecării. Este simplu de văzut.

Dacă ajungi la momentul în care trebuie să dai glas mesajului trâmbiței și refuzi să dai glas mesajului — eșuezi.

Cele trei trepte 'trâmbiță, înălțare și judecată' constituie un singur reper în trei trepte, așa cum la începutul istoriei un reper era reprezentat prin 'moartea, îngroparea și învierea'. Testul în trei trepte de la sfârșit este testul de turnesol care precede cu cinci zile legea duminicală de Cincizecime.

La cinci zile după înviere, sosește sfârșitul Sărbătorii Azimelor, iar acea adunare sfântă marchează primul test fundamental al anului 2024. Vei mânca Pâinea Cerului sau pâinea raționamentului omenesc? Acel test a sosit în 2024 și fusese prefigurat de răzvrătirile fundamentale ale lui Adam și Eva, ale lui Nimrod, ale lui Aaron, ale lui Ieroboam, ale lui Core și ale răzvrătiților lui, ale protestanților din istoria milerită, de răzvrătirea alfa a lui John Harvey Kellogg, de răzvrătirea din 1888 și, desigur, de răzvrătirea din 11 septembrie. Răzvrătirea fundamentală a lui Cain expune problema invidiei față de fratele tău, de-a lungul întregii linii a răzvrătirilor fundamentale.

Toate exemplele de răzvrătire fundamentală sunt răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, însă unele — precum răzvrătiții din 1888 și răzvrătiții lui Core — includ faptul că solul ales face parte din test. Respingerea identificării făcute de Miller, potrivit căreia Roma este aceea care întărește vedenia în Daniel 11:14, reprezintă o respingere atât a mesajului, cât și a mesagerului. Testul este fundamental, căci nu doar Miller, tatăl, a identificat jefuitorii din versetul paisprezece drept Roma, ci și fiul lui Miller.

La cinci zile după învierea din 31 decembrie 2023, slujirea de învățătură pregătitoare a lui Miller a fost preluată de Cel ce a venit după Ioan. Timp de treizeci de zile, Hristos avea să dea „față către față” o instruire specială închinătorilor din templu. Acea pregătire avea ca scop să pregătească o preoție de 80, pentru a proclama mesajul de avertizare al sărbătorii trâmbițelor.

Acea pregătire de treizeci de zile constă într-o primă probă fundamentală la început și într-o a doua probă a templului la sfârșit. A doua probă a templului se încheie înainte de a răsuna trâmbițele, iar acest detaliu este, prin urmare, reprezentat în visul lui Miller, când Hristos a aruncat nestematele în casetă. Abia după ce face aceasta, El îi adresează lui Miller invitația: «Vino și vezi». De la avertizarea trâmbiței până la înălțarea la judecată, stindardul este înălțat înaintea legii duminicale. Nestematele sunt toate în templu, înainte ca Miller să fie chemat cu cuvintele: «Vino și vezi», și tocmai când cei doi martori sunt înălțați în nori, vrăjmașii lor îi văd.

Predicția lor a unui atac din partea Islamului, care a eșuat în 2020, urmează să fie repetată după ce va fi corectată, precum a fost repetat adevăratul Strigăt de la miezul nopții al lui Snow. Miller avea o înțelegere pe care a identificat-o drept Strigătul de la miezul nopții, dar Samuel Snow a corectat mesajul Strigătului de la miezul nopții al lui Miller, și din acest motiv, mesajul Strigătului de la miezul nopții al lui Snow este numit în istoria millerită „adevăratul” mesaj al Strigătului de la miezul nopții. Mesajul Strigătului de la miezul nopții este un mesaj care a fost corectat și întărit prin corectare.

Cei dezamăgiți au văzut din Scripturi că se aflau în timpul zăbovirii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au condus să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844. Scrieri timpurii, 247.

Fenomenul s-a produs atât la sfârșitul perioadei 1840–1844, cât și la începutul ei. Josiah Litch a prezis o împlinire referitoare la Islam în 1840. Și-a publicat predicția în 1838, iar apoi a corectat-o cu zece zile înainte de 11 august 1840. Împlinirea predicției corectate a întărit solia primului înger. A doua solie a fost întărită de solia corectată a Strigătului de la Miezul Noptii. Doi martori dintr-o singură istorie, care sunt un martor alfa și un martor omega. Împreună, ei identifică întărirea unei solii întemeiată pe corectarea unei solii anterioare.

Alfa identifică o profeție despre Islam, iar Omega identifică o profeție despre ușa închisă. Linie peste linie, Islamul în 1840 și ușa închisă în 1844 identifică Islamul și o ușă închisă drept mesajul Strigătului de la miezul nopții. La începutul mesajului, Islamul este dezlegat, precum la intrarea triumfală a lui Hristos. În acel moment, ușa este închisă în pilda celor zece fecioare, așa cum ușa se închide asupra judecății casei lui Dumnezeu. La încheierea mesajului, Islamul lovește din nou, pe măsură ce ușa se închide pentru Statele Unite.

Este important să vedem că linia trasată de Levitic 23 identifică cele trei trepte ale Paștelui la început și cele trei trepte ale preoților la sfârșit. Preoții sunt înălțați ca o jertfă la legea duminicală, dar sunt purificați înainte de acel eveniment. Când sunt înălțați, ei sunt stindardul, iar când Hristos a fost înălțat în cele trei trepte la începutul liniei, El a atras la Sine întreaga lume. Înălțarea celor o sută patruzeci și patru de mii este sfârșitul liniei care a început cu înălțarea lui Hristos. Atât la început, cât și la sfârșit este identificat un reper în trei trepte.

Trei pași la început, urmați de cinci zile, și trei pași la sfârșit, urmați de cinci zile. Din acel moment înainte, narațiunea privește marea mulțime, căci preoția a fost statornicită drept stindard al celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele șapte zile ale Sărbătorii Corturilor reprezintă o perioadă pentru Neamuri. Dacă lăsăm la o parte timpul Neamurilor care începe odată cu legea duminicală și lăsăm la o parte cele trei zile și jumătate care s-au încheiat în 2023, avem templul celor o sută patruzeci și patru de mii reprezentat în cadrul celor cincizeci de zile ale perioadei Cincizecimii, de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală care urmează curând.

Cinci zile de la înviere pentru fecioare, urmate de treizeci de zile pentru preoți. Apoi, cinci zile de solie de trâmbiță din partea fecioarelor, care se încheie cu înălțarea lor când se încheie cele patruzeci de zile, urmate de cinci zile până la judecată, iar apoi de cinci zile până la legea duminicală. Ca simbol al fecioarelor, numărul „5” indică pașii celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt fecioare și totodată preoți.

Pe parcursul celor treizeci de zile de învățătură, pecetea finală, a șaptea, este înlăturată, iar în acel interval Miller vede cum nestematele sunt restaurate. „Vino și vezi” este un simbol întemeiat pe primele patru peceti, așa încât, când a fost deschisă a șaptea pecete, lui Miller i s-a spus: „Vino și vezi”, însă toți îngerii din cer nu fac decât să privească în tăcere. Visul lui Miller identifică pecetluirea nestematei, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, identificând totodată nestematele care sunt mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Acel mesaj transmite fecioarelor puterea care înfăptuiește pecetluirea, iar omul cu mătura îl identifică pe Acela care controlează atât pe solii, cât și mesajul.

Anul 2024 reprezintă încercarea de temelie, iar acum, în 2026, a sosit încercarea templului. Ne aflăm acum în perioada de treizeci de zile în care Hristos învață, iar a nu recunoaște acest fapt este fatal.

Recunoașterea mesajului și a mesagerului a fost un element al testului fundamental reprezentat de Roma prin stabilirea viziunii și este un element al narațiunii despre Ilie și Ahab.

În al treizeci și optulea an al lui Asa, împăratul lui Iuda, a început Ahab, fiul lui Omri, să domnească peste Israel; și Ahab, fiul lui Omri, a domnit peste Israel în Samaria douăzeci și doi de ani. Și Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău în ochii Domnului mai mult decât toți cei ce au fost înaintea lui. Și s-a întâmplat că, de parcă i-ar fi fost un lucru ușor să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și-a luat de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele sidonienilor, și s-a dus și a slujit lui Baal și i s-a închinat. A înălțat un altar lui Baal în casa lui Baal, pe care o zidise în Samaria. Și Ahab a făcut o dumbravă; și Ahab a făcut mai mult pentru a-L întărâta pe Domnul Dumnezeu lui Israel la mânie decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui. În zilele lui, Hiel din Betel a zidit Ierihonul: i-a pus temeliiile în Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile în Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun. Și Ilie Tișbitul, dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: Viu este Domnul, Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia, decât după cuvântul meu. 1 Împărați 16:29–17:1.

Numerele asociate lui Ahab contribuie la contextul pasajului. "Treizeci și opt" reprezintă o "ridicare". Lui Israel i s-a poruncit să "se ridice" și să intre în Țara Promisă în al treizeci și optulea an.

Acum, sculați-vă, am zis eu, și treceți peste pârâul Zered. Și am trecut peste pârâul Zered. Iar timpul de când am plecat din Cadeș-Barnea până când am trecut peste pârâul Zered a fost de treizeci și opt de ani, până când toată generația bărbaților de război a pierit din mijlocul oștirii, după cum Domnul le jurase. Deuteronom 2:13, 14.

Isus l-a vindecat pe ologul care avea treizeci și opt de ani când El i-a spus: „Ridică-te”.

Și era acolo un om care avea o neputință de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l zăcând și știind că de multă vreme era așa, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Omul neputincios l-a răspuns: Doamne, nu am om care, când se tulbură apa, să mă pună în scaldătoare; iar până să ajung eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla; și în ziua aceea era sabbatul. Ioan 5:5-9.

Josiah Litch a făcut o predicție în 1838, pe care a rafinat-o în 1840. Al treizeci și optulea an la care se referă Moise în Deuteronom a fost, de asemenea, al patruzecilea an. Procesul în două etape al lui Josiah Litch a fost paralel cu trezirea în două etape a celui cu același nume, regele Iosia. Numerele 38 și 40, în raport unul cu celălalt, reprezintă o înălțare, ceea ce se întâmplă cu cei doi martori când sunt înălțați în nori.

În cazul lui Litch, ridicarea a fost înfăptuită prin mesajul despre Islam al celui de-al doilea vai. Ridicarea care este marcată de înălțarea lui Hristos urmează după mesajul trâmbiței privitor la Islam. Acei primi doi pași ai reperului trâmbiță–înălțare–judecată au fost prefigurați de Litch, ale

cărui două etape au fost prefigurate de redeșteptarea și reforma în două etape ale regelui Iosia. În Deuteronom, porunca a fost să se ridice și să intre în Țara Făgăduită, iar ridicarea stindardului la legea duminicală este aceeași făgăduință.

Ahab a domnit douăzeci și doi de ani; prin urmare, el domnește în perioada în care Divinitatea este unită cu umanitatea, adică în perioada de treizeci de zile care preced solia trâmbiței. Ahab este Trump, care se va căsători cu Izabela în viitorul foarte apropiat. În perioada lui Trump, numai Ilie are o solie privitoare la ploaie. Acest fapt este de temelie, căci mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este mișcarea metodologiei „linie peste linie”; iar acea metodologie se întemeiază pe adevărul de temelie că mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii a fost tipificată de fiecare mișcare de reformă a istoriei sacre. În fiecare dintre acele mișcări, conducătorii au fost parte a procesului de încercare. De fiecare dată.

Ahab este al șaptelea împărat după Ieroboam și am arătat în repetate rânduri cum Ahab este statul în timpul crizei legii duminicale. Am arătat cum Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană a rezidit Ierihonul în 1863, ceea ce i-a costat pe familia White fiii lor, cel mai mare și cel mai mic, tipificând Ierihonul la legea duminicală. 1863 tipifică legea duminicală.

Pasajul este plin de simbolism care identifică perioada drept pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar în acea perioadă, a respinge înțelegerea lui Miller privitoare la un adevăr care a fost așezat pe tăblița din 1843 a lui Habacuc constituie o răzvrătire fundamentală, ce include nesocotirea solului ales de Dumnezeu, sub același pretext ca răzvrățiții lui Core și răzvrățiții din 1888, care pretindeau că toată adunarea este sfântă.

Ne aflăm acum în testul templului, când ferestrele cerului sunt deschise, odată cu o ușă dispensațională. Ușa dispensațională marchează tranziția preoților de la Laodicea la preoții din Philadelphia. Ea marchează separarea dintre giuvaerurile contrafăcute și cele adevărate din visul lui Miller. Ferestrele indică un blestem sau o binecuvântare. Maleahi, capitolul trei, întemeiază testul pe întoarcere. Visul lui Miller accentuează restaurarea atât a preoției, cât și a soliei. Apocalipsa, capitolul nouăsprezece, identifică oastea Domnului care se ridică atunci când se împlinesc o predicție a unei solii de trâmbiță a Islamului.

Testul care precede testul cu hârtie de turnesol al soliei trâmbiței este al doilea, și anume testul templului. Visul lui Miller produce o dublare, care este întotdeauna asociată cu al doilea test, căci visul lui Miller folosește nestematele atât drept soliile, cât și drept solii. Testul templului implică aplicarea metodologiei linie după linie a ploii târzii. El cere ca preoții să vadă templul în diferitele linii ale profeției, pentru a alinia soliile. Caseta mai mare a omului cu peria de murdărie este templul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar casa vistieriei din Maleahi este aceeași. Inima mobilierului templului este chivotul legământului, spre care heruvimii acoperitori privesc neîncetat, subliniind astfel centrul atenției tuturor ființelor sfinte. Cei sfinți în această istorie trebuie să privească spre templu și să-și aștească privirea în chivot.

Templul celor o sută patruzeci și patru de mii este subiectul Leviticului douăzeci și trei și prezintă o linie istorică ce a fost împlinită în vremea lui Hristos prin ceea ce sora White numește „timpul Cincizecimii”. De la înviere până la Cincizecime, sau de la 31 decembrie 2023 până la legea

duminicală, linia profetică a Leviticului douăzeci și trei reprezintă templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie începe cu o bornă în trei pași, urmată de cinci zile, și se încheie cu o bornă în trei pași, urmată de cinci zile. În mijlocul istoriilor alfa și omega sunt cele treizeci de zile de pecetluire a preoților. Acea linie de ansamblu începe cu Sabatul zilei a șaptea și se încheie cu Sabatul anului al șaptelea. La acest nivel, templul celor o sută patruzeci și patru de mii este corabia care va duce opt suflete pe pământul făcut nou, și este, de asemenea, chivotul legământului, umbrit de doi îngeri, așa cum cele două Sabate umbresc templul preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, reprezentat prin timpul Cincizecimii.

Leviticul douăzeci și trei se referă la preoția celor o sută patruzeci și patru de mii în timpul manifestării finale a perioadei Cincizecimii, care a început la învierea lui Hristos și a continuat până la cincizeci de zile mai târziu, în Ziua Cincizecimii. Perioada Cincizecimii este stabilită atunci când primele douăzeci și două de versete din Leviticul douăzeci și trei sunt puse în corespondență cu ultimele douăzeci și două de versete. Visul lui William Miller identifică faptul că nestematele Cuvântului lui Dumnezeu sunt deopotrivă mesajul și mesagerii.

Am avut prețioase ocazii de a dobândi experiență. Am avut experiență în legătură cu solia primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, proclamând lumii un mesaj de avertizare și având o legătură directă cu oamenii care trăiesc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude vocea acestor îngeri, căci ei sunt un simbol menit să reprezinte poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul ceresc. Bărbați și femei, luminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă, în ordinea lor, cele trei solii. Schițe de viață, 429.

Îngerii sunt simboluri ale poporului lui Dumnezeu, care proclamă mesajul reprezentat de înger.

Timpul este scurt. Soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger sunt cele care trebuie date lumii. Nu auzim în mod literal glasul celor trei îngeri, ci acești îngeri din Apocalipsă reprezintă un popor care va fi pe pământ și va vesti aceste solii.

Ioan a văzut: „Un alt înger coborând din cer, având mare putere; și întregul pământ a fost luminat de slava lui.” Apocalipsa 18:1. Acea lucrare este glasul poporului lui Dumnezeu, care proclamă un mesaj de avertizare lumii. Materialele din 1888, 926.

Îngerii îi reprezintă pe oamenii care transmit soliile reprezentate de îngeri. William Miller este reprezentat profetic într-o multitudine de aplicații. Una dintre aceste aplicații este aceea că Miller este reprezentat prin prima și ultima dintre profețiile de timp pe care a fost călăuzit să le proclame. Șapte vremi, sau 2.520 de ani, care s-au încheiat în 1798, au constituit descoperirea alfa a lui Miller, iar curățirea sanctuarului, la sfârșitul celor 2.300 de seri și dimineți, la 22 octombrie 1844, a constituit descoperirea omega a lui Miller. Istoria millerită este delimitată între 1798 și 1844 și, deși a fost istoria primului și a celui de-al doilea înger, ea este numită după numele solului acelei istorii. Istoria millerită identifică faptul că Miller a fost „vocea” care proclama solia primului și a celui de-al doilea înger, iar primul înger a anunțat începerea judecății la 22 octombrie 1844, iar primul înger a sosit la timpul sfârșitului în 1798, la încheierea risipirii de „șapte vremi” a împărăției lui Israel. Miller este un simbol atât al profeției de 2.520 de ani, cât și al profeției de 2.300 de ani.

Primul reper, cel din 1798, a anunțat că judecata avea să înceapă la încheierea celor 2300 de ani, la 22 octombrie 1844. Apoi Domnul a descoperit lumina Sabatului zilei a șaptea, iar intenția Sa era să încheie lucrarea; de aceea a încercat să aducă mai multă lumină asupra celor șapte vremuri, în anul 1856, dar, în loc de credință, s-a manifestat răzvrătirea. Cele șapte vremuri reprezintă alfa istoriei millerite, iar cei 2300 de ani reprezintă omega.

Cele șapte vremuri sunt reprezentate de Sabatul celui de-al șaptelea an, iar cei 2.300 sunt reprezentați de Sabatul zilei a șaptea. Istoria mileriților este reprezentată de anii 1798 și 1844, iar 1798 reprezintă cele șapte vremuri, iar 1844 reprezintă cei 2.300 de ani. Acele două Sabate sunt bornele de capăt ale istoriei care este reprezentată în Leviticul douăzeci și trei. Acele două Sabate reprezintă două solii, care alcătuiesc o singură solie. Acele două solii îi reprezintă pe mileriți, căci poporul care proclamă soliile îi reprezintă pe îngerii care simbolizează solia. În 1798 a sosit primul înger, iar în 1844 a sosit al treilea înger.

Leviticul douăzeci și trei conține șapte sărbători și șapte adunări sfinte, deși nu orice sărbătoare este o adunare sfântă și, invers, nu orice adunare sfântă este o sărbătoare. Toate sărbătorile se încadrează între prima și ultima adunare sfântă, și anume Sabatul zilei a șaptea la început și Sabatul anului al șaptelea la sfârșit. Istoria sărbătorilor este delimitată de cele două Sabate care îi reprezintă pe William Miller și pe Milleriți.

Când primele douăzeci și două de versete și ultimele douăzeci și două de versete sunt combinate în Levitic douăzeci și trei, este identificată vremea Cincizecimii. Structura care se stabilește prin aducerea laolaltă a liniilor este în mod absolut divină. Vremea Cincizecimii, în cadrul acestei structuri, ilustrează în mod clar cei trei pași ai celor trei îngeri. Poartă semnătura „Adevărului”. Poartă semnătura lui Alfa și Omega. Poartă semnătura lui Palmoni. Îl conduce pe un student în însăși inima Sfintei Sfintelor. Identifică templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Se întinde până la pământul făcut nou.

Acest adevăr din Leviticul douăzeci și trei este acum despecetluit în legătură cu testul templului care precede testul de turnesol și al treilea test. Al treilea înger a sosit în 1844, apoi din nou la 9/11 și apoi din nou în 2023. Când al treilea înger a sosit în 1844, credincioșii trebuiau, prin credință, să-L urmeze pe Hristos în Locul Preasfânt. Leviticul douăzeci și trei este calea către Locul Preasfânt și reprezintă un element al testului templului. Lui Ioan i s-a spus să măsoare templul și, de asemenea, pe închinătorii din el.

Caseta cu bijuterii a lui Miller este templul, iar bijuteriile sunt închinătorii din el. Casa vistieriei din Maleahi este templul, iar zeciuiele sunt închinătorii din el. Perioada Cincizecimii, așa cum este reprezentată în aplicarea rând peste rând a Leviticului douăzeci și trei, reprezintă templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Mai direct, ea ilustrează chivotul legământului, cu heruvimii acoperitori privind către Cele Zece Porunci, toiagul lui Aaron care a odrăslit și vasul de aur cu mană.

Heruvimii ocrotitori sunt îngeri, iar îngerii reprezintă mesajul și mesagerul. Mesajul care constituie mesajul alfa al Leviticului douăzeci și trei este Sabatul zilei a șaptea, iar mesajul omega este Sabatul anului al șaptelea. Amândouă sunt mesaje și ele sunt, de asemenea, mesajele alfa și omega

ale lui William Miller și ale Milleriților, cu împlinirea „celor șapte vremi”, în 1798, ca simbol al Sabatului anului al șaptea; iar în 1844, Dumnezeu Și-a condus poporul în Locul Preasfânt, unde au descoperit Sabatul zilei a șaptea. Aceste două Sabate sunt prima și ultima adunare sfântă în Leviticul douăzeci și trei, iar perioada Cincizecimii este așezată între ele, întocmai cum chivotul era așezat între cei doi heruvimi ocrotitori.

Templul trebuie măsurat, iar aceasta implică lăsarea deoparte a curții care este dată neamurilor. La legea duminicală, judecata casei lui Dumnezeu se încheie și începe judecata neamurilor. Vremurile neamurilor s-au încheiat în 1798, la sfârșitul celor 1.260 de ani, iar la sfârșitul celor trei zile și jumătate (un simbol al celor 1.260), Ioan trebuia să lase deoparte curtea.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Curtea trebuia să fie lăsată deoparte, căci a fost dată Neamurilor, care au călcat-o în picioare timp de trei zile și jumătate, sau patruzeci și două de luni.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Vremurile neamurilor s-au împlinit în 1798, când cartea lui Daniel a fost desigilată.

În templul din Ierusalim, un zid scund despărțea curtea de afară de toate celelalte părți ale clădirii sfinte. Pe acest zid se aflau inscripții în diferite limbi, care declarau că nimeni, în afară de iudei, nu avea voie să treacă de această limită. Dacă un păgân ar fi îndrăznit să intre în incinta interioară, ar fi pângărit templul și ar fi plătit pedeapsa cu viața. Dar Isus, Întemeietorul templului și al serviciului lui, i-a atras pe păgâni la Sine prin legătura simpatiei omenești, în timp ce harul Său divin le-a adus mântuirea pe care iudeii au respins-o. *The Desire of Ages*, 194.

31 decembrie 2023 a încheiat cele trei zile și jumătate profetice de la dezamăgirea din 18 iulie 2020. Acei trei ani și jumătate indică faptul că atunci avea să fie desigilat un mesaj profetic și că vremurile Neamurilor s-au împlinit, iar Neamurile au fost lăsate în afara măsurării templului și a închinătorilor din el. La legea duminicală, care, în perioada Cincizecimii, a fost Ziua Cincizecimii, judecata trece asupra Neamurilor. Când excludem vremurile Neamurilor din măsurarea templului celor o sută patruzeci și patru de mii, constatăm că perioada de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală constituie templul.

Mărturia templului este că el este ridicat în două etape; mai întâi temelia, apoi templul este socotit încheiat când piatra de temelie care a fost lepădată, în chip minunat devine piatra din capul unghiului. Temelia a fost așezată când Israelul antic a ieșit din Babilon, în istoria primului decret, iar templul a fost încheiat în istoria celui de-al doilea decret, dar înaintea celui de-al treilea decret. Testul temeliei a avut loc în 2024, iar acum ne aflăm în testul templului. Acest test al templului se

încheie la al treilea și la testul de turnesol, iar testul templului cere poporului lui Dumnezeu să măsoare templul.

Templul din Leviticul douăzeci și trei este înălțat de la 31 decembrie 2023 până la Legea duminicală, iar în cadrul acelei istorii profetice sunt reprezentate cele trei teste care au loc întotdeauna atunci când o profeție este desigilată. Ultimul dintre cele trei este testul de turnesol, care a fost reprezentat de adunarea de tabără de la Exeter. La acea adunare, ori participai la întâlnirile din cortul în care Presbiterul Snow a prezentat de două ori solia sa despre adevărul Strigăt de la Miezul Noptii, ori participai la întâlnirile emoționale și dezechilibrate de la cortul din Watertown. Când s-au încheiat întâlnirile, solia adevăratului Strigăt de la Miezul Noptii s-a propagat ca un val de maree. Exeter a fost testul de turnesol, iar testul de turnesol reprezintă pecetluirea.

Adunarea de tabără de la Exeter a fost prefigurată de intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, iar Lazăr a condus asinul pe care a călărit Iisus. Moartea lui Lazăr a fost dezamăgirea din 18 iulie 2020, dar el a fost, de asemenea, minunea încununătoare a lui Hristos și „pecetea” divinității Sale.

Dacă Hristos ar fi fost în odaia bolnavului, Lazăr n-ar fi murit; căci Satana n-ar fi avut nicio putere asupra lui. Moartea n-ar fi putut să-și îndrepte săgeata spre Lazăr în prezența Dătătorului vieții. De aceea Hristos a rămas departe. A îngăduit vrăjmașului să-și exercite puterea, pentru ca apoi să-l respingă, ca pe un vrăjmaș învins. A îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții; iar surorile îndurerate și-au văzut fratele așezat în mormânt. Hristos știa că, privind la chipul mort al fratelui lor, credința lor în Răscumpărătorul avea să fie pusă la grea încercare. Dar El știa că, din pricina luptei prin care treceau acum, credința lor va străluci cu mult mai mare putere. El a suferit fiecare chin al întristării pe care ele îl îndurau. Nu le-a iubit cu nimic mai puțin pentru că a zăbovit; ci știa că pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine Însuși și pentru ucenicii Săi, avea să se câștige o biruință.

„De dragul vostru”, „pentru ca voi să credeți”. Pentru toți cei care întind mâna ca să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, clipa celei mai mari descurajări este vremea când ajutorul divin este cel mai aproape. Vor privi înapoi cu recunoștință la partea cea mai întunecată a căii lor. „Domnul știe cum să-i izbăvească pe cei evlavioși”, 2 Petru 2:9. Din orice ispită și din orice încercare îi va scoate cu o credință mai statornică și cu o experiență mai bogată.

Întârziind să vină la Lazăr, Hristos a avut un scop plin de îndurare față de cei care nu-L primiseră. A zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să dea poporului Său încăpățânat și necredincios o altă dovadă că El era într-adevăr „învierea și viața”. Se îndura cu greu să renunțe la orice nădejde cu privire la popor, oile sărmene, rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima I se frângea din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa a hotărât să le dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Cel care singur putea aduce la lumină viața și nemurirea. Aceasta avea să fie o dovadă pe care preoții n-o puteau răstălmăci. Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge la Betania. Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, avea să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la divinitate. Dorința veacurilor, 528, 529.

Intrarea triumfală a început cu dezlegarea unui asin, pentru ca Hristos să-l călărească.

Când s-au apropiat de Ierusalim și au ajuns la Betfaghe, la Muntele Măslinilor, atunci Isus a trimis doi ucenici, zicându-le: Duceți-vă în satul dinaintea voastră și îndată veți găsi o măgăriță legată și un mânz împreună cu ea; dezlegați-i și aduceți-i la Mine. Iar dacă cineva vă va spune ceva, să spuneți: Domnul are trebuință de ei; și îndată îi va trimite. Toate acestea s-au făcut ca să se împlinescă ceea ce fusese spus prin prorocul, care zice: Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe o măgăriță, pe un mânz, mânzul unei măgărițe. Iar ucenicii s-au dus și au făcut cum le poruncise Isus. Matei 21:1-6.

Solia Strigătului de la miezul nopții s-a unit cu solia celui de-al doilea înger, care venise odată cu prima dezamăgire. În vremea lui Hristos, acea dezamăgire a fost moartea lui Lazăr, iar pentru milleriți a fost profeția pentru 1843, care s-a dovedit neîmplinită la 19 aprilie 1844. Ambele acele dezamăgiri reprezintă 18 iulie 2020.

În perioada Cincizecimii reprezentată în Leviticul douăzeci și trei, testul de turnesol este reprezentat de reperul triplu al Sărbătorii Trâmbițelor, Înălțării lui Hristos și Zilei Ispășirii. Acei trei pași reprezintă testul de turnesol în raport cu primele două teste ale temeliei și ale templului. Acei trei pași au loc cu cinci zile înainte de legea duminicală a Cincizecimii și reprezintă înălțarea celor o sută patruzeci și patru de mii ca stindard. Dacă trec testul de turnesol, sunt înălțați; dacă nu, sunt suflați afară din ferestrele visului lui Miller.

Al treilea pas al pecetluirii este Ziua Ispășirii și reprezintă ștergerea păcatului. Al doilea pas este înălțarea jertfei leviților din Maleahi, iar primul pas este solia trâmbițelor. Din 1844 încoace, omenirea trăiește în istoria sunării celei de-a șaptea trâmbițe. Solia externă a celei de-a șaptea trâmbițe este solia celui de-al treilea vai al Islamului, iar solia internă a celei de-a șaptea trâmbițe este lucrarea lui Hristos de a uni Dumnezeu și om cu umanitatea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua în articolul următor.

În scrierile profeților sunt zugrăvite scene care, deși cărunte de vechime, ni se înfățișează cu proșpețimea și puterea unor noi revelații. Prin credință înțelegem că aceste consemnări ale purtării lui Dumnezeu față de poporul Său în veacurile trecute au fost păstrate, pentru ca noi să putem discerne lecțiile pe care Dumnezeu dorește să ni le predea prin experiențele zilelor noastre.

Trăind, așa cum o facem, într-o perioadă de o importanță nu mai mică decât aceea imediat anterioară celei de-a doua veniri a lui Hristos, trebuie să fim în mod deosebit atenți să evităm greșeli asemănătoare celor săvârșite de iudeii care trăiau în vremea primei veniri a lui Hristos.

Asemenea conducătorilor iudei, care au alcătuit treptat un sistem formal de închinare, în care importanța chestiunilor neesențiale a fost mult exagerată, unii oameni sunt acum în primejdia de a pierde din vedere adevărurile importante aplicabile acestei generații și de a căuta acele lucruri care sunt noi, stranii, seducătoare.

Este nevoie de cultivarea principiilor înalte. Cei care caută și promovează idei fanteziste trebuie să fie învățați ce este adevărul înainte de a încerca să-i învețe pe alții. Teoriile și presupunerile omenești nu trebuie căutate drept adevăr.

Sunt mulți care, în privința principiului, sunt neclintiți ca oțelul, iar aceștia vor fi ajutați și binecuvântați; căci ei plâng între tindă și altar, zicând: «Cruță-Ți poporul, Doamne, și nu da de ocară moștenirea Ta.» Trebuie să lăsăm ca principiile fundamentale ale soliei celui de-al treilea înger să se evidențieze limpede și distinct. Stâlpii cei mari ai credinței noastre vor susține toată greutatea care poate fi așezată asupra lor.

În această epocă a erorii, a visării cu ochii deschiși și a reveriei, trebuie să învățăm principiile elementare ale doctrinei lui Hristos. Să ne străduim să putem spune împreună cu apostolul: „Nu am urmat basme iscusit ticluite atunci când v-am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos.” Domnul ne cheamă să urmăm principii înalte și nobile.

Adevărul, adevărul prezent, este tot ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu îl înfățișează a fi. Domnul dorește ca poporul Său să se păzească de toate superfluitățile, de tot ceea ce tinde spre misticism. Cei care sunt ispitiți să se complacă în doctrine fanteziste, imaginare, să coboare puțul adânc în carierele adevărului ceresc și să dobândească comoara care înseamnă viață veșnică pentru cel ce o primește. În Cuvânt se află cele mai prețioase adevăruri. Acestea vor fi găsite de cei care studiază cu sârguință; căci îngerii cerești vor călăuzi căutarea.

Referindu-se la cei care trăiesc acum pe pământ, Pavel a declarat: „Va veni vremea când nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci, după poftele lor, își vor grămădi pentru ei înșiși învățători, având mâncărime la urechi; și își vor întoarce urechile de la adevăr și vor fi întorși spre basme.”

Cât de semnificativă, cât de cutremurătoare pentru suflet, este însărcinarea pe care Pavel a dat-o în vremea când a profetizat cu privire la cei care nu vor răbda învățătura sănătoasă: «Te încredințez, așadar, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos, care va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea Sa și la Împărăția Sa: Propovăduiește Cuvântul; stăruiește la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățatură.»

Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănirii. Ei nu Îl dezonoarează pe Răscumpărătorul lor stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește peste ei. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El sporește mult. Au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu; căci sunt în unire cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare neasemuite. Îi recunosc importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Văd că Scriptura este cheia care deschide toate tainele și dezleagă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, iar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu. The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.